

Recensent: Merthe van der Bruggen

Hans van Klink: ' U haalt de veertig niet – Het leven van Dirk Boterblom ' Uitgeverij Free Musketeers, Zoetermeer 2013. ISBN: 9789048429806 (Drugs- en alcoholverslaving /ED/PO/1) Zie ook: www.freemusketeers.nl

Soort boek/Ziekte/Stijl:

Egodocument van Dirk Boterblom in paginakorte hoofdstukjes, geschreven in een no-nonsense stijl. Verteld door Dirk en opgetekend door Hans van Klink. Dirks leven heeft grote successen en diepe dalen gekend. Hij was – en is nog- een enorm drukke man die heel veel kan en ook voluit doet. Daardoor veranderde alles wat hij aanraakte in goud, tot drank, drugs en tranquillizers in zijn leven kwamen. Langzaam raakte hij alles wat hij had kwijt en ging hij zwerven. Een arts die hem in deze staat zag, voorspelde dat hij de veertig niet zou halen. Maar Dirk pakte een kans om zijn leven een positieve draai te geven. Na een zeer zwaar afkickproces startte lukte het hem om zijn leven weer op te pakken. Hij is nu een “ruim-vijftiger” en een trotse grootvader. Dirk hoopt dat zijn boek een inspiratie kan zijn voor personen die nu nog middelenverslaafd zijn. Zijn boodschap is: ‘Ook al lijkt het alsof er geen weg terug meer voor je is, die is er wel.’ Hij is daarvoor het levende bewijs.

Over de schrijver:

Hans van Klink (1958) heeft inmiddels zes boeken op zijn naam staan, van uiteenlopend genre. Hij is al bijna 40 jaar verpleegkundige. Hij werkte in het Psychiatrisch Ziekenhuis in Santpoort, PZ Vogelenzang in Bennebroek, in de ouderenzorg en de psychogeriatrie, bij een instelling voor beschermd wonen en in de dagopvang. Naast verpleegkundige was hij brandweerman en indicatiesteller bij het RIO (later CIZ). Nu is hij EMDR – practitioner, nazorgspecialist voor hulpverleners en schrijver. Zijn eerste boek over de gezondheidszorg verscheen in 1990. Hierna volgden twee autobiografische verhalenbundels en in 2011 volgde “Te gek!, een verzameling casussen uit zijn GGZ loopbaan”. Hiervan staat een recensie op deze site. Hans van Klink is getrouwd, heeft drie kinderen en woont in Haarlem.

Korte Beschrijving:

Haarlemmer Dirk wordt als kind verwaarloosd en mishandeld. Zijn ouders zijn gescheiden en beiden alcoholisten. Telkens als zijn moeder uit boemelen wil, geeft ze kleine Dirk een pilletje valium. Dirk is veertien als hij van school en zestien als hij uit huis gaat. Eerst heeft hij succes als bokser, daarna bouwt hij – rasondernemer – een eigen imperium op. Op zijn tweeëntwintigste is hij getrouwd, heeft hij een dochter, huizen, panden, paarden, vrouwen en boten, alles wat zijn hartje begeert. En hij is zo druk dat hij eigenlijk nergens echt tijd voor heeft. En nerveus. Op zijn drieëntwintigste neemt hij zijn eerste biertje en wordt in no time een zware alcoholist. Dan start hij een coffeeshop en begint hasj en weed te gebruiken. Hij gooit er ook nog regelmatig een handje tranquillizers doorheen. Zo raakt hij volledig ontremd. Dirk verliest langzaam de greep op zijn bedrijf. Zijn spullen worden onder zijn neus weg gestolen en hij wordt achtervolgd door schuldeisers. Dirk moet als een zwerver slapen

in de gang van één van zijn eigen panden, tot hij Haarlem uitvlucht en in België gaat zwerven. Een vriendin meldt hem aan bij de Brijderstichting en in een half jaar kickt hij af van de drank en de pillen. Maar hij valt direct weer terug. Bijna drie jaar later, op zijn 37ste, belandt hij als een levend lijk in het ziekenhuis. Zijn hart, lever, bloedsomloop en voedingstoestand zijn aan gort. De behandelend arts meldt dat Dirk de veertig niet zal halen.

Maar Dirk zet door. Hij wil blijven leven. Eerst voor zijn dochter, daarna ook voor zichzelf. Hij kickt af en gaat weer op zichzelf wonen. Eerst ontwikkelt hij zich met babystapjes, maar al snel pakt hij het weer groter aan. Een tv optreden in Big Brother, gecast als.... zwerver. Een pand opknappen. Een cd opnemen. Verschillende beroepen bijleren. Een winkel beginnen. Dirk is het ondernemen nog niet verleerd. Nu hij geen verdovingsmiddelen meer neemt, moet hij leren zijn emoties te reguleren als iets hem frustreert. En er zijn nogal wat frustraties. Dirk wordt geregeld belogen en bedrogen in de eerste maanden. Hij wordt door het leven getest en hij test zichzelf ook nog eens: hij neemt een klus aan in een coffeeshop. Toch blijft hij clean.

Enkele jaren later heeft hij zijn leven op orde, is de relatie met zijn dochter hersteld en mag hij zelfs een kleinkind in de wereld verwelkomen. Hij hoopt dat zijn verhaal minstens één verslaafde zal inspireren om de weg terug te vinden naar het leven, dat uiteindelijk toch de moeite waard kan blijken.

Wat viel op:

De tomeloze energie van Dirk, zijn veelzijdigheid en zijn onrust. Die vielen op. Dirk zegt het al: het is dat in zijn tijd ADHD nog niet “bestond”, anders had hij vast die diagnose gehad.

Dirk heeft in zijn jeugd niet geleerd zijn gevoel te reguleren. Hij heeft veel frustratie opgepot en is constant onrustig, nerveus. Zijn hele jeugd heeft hij tussen zijn verslaafde ouders doorgebracht. Niet zo’n wonder als zo’n jongen naar de middelen gaat grijpen. Toch deed Dirk dat pas op zijn 23ste, toen zijn leven als een zonnetje leek te lopen. Waarom juist toen? Dirk weet het zelf ook niet. “Het ging goed tot het niet meer goed ging” zegt hij op bladzijde 39.

Wat verder opviel was dat hij in ‘no time van nul naar honderd’ accelereerde met die middelen. Alsof hij als het ware al voorbestemd was om verslaafd te worden vanaf het moment dat het eerste biertje zijn bloedbaan binnenkwam. Zou hij er inderdaad in biologische zin aanleg voor gehad hebben?

Als laatste valt op dat Dirk van nature een lieve, sociale kant had. Als jongen stapte hij soms zomaar uit de auto om een volkomen vreemde te hulp te schieten. Van die sociale kant bleef onder invloed van drugs niets meer over. Dirk werd een egocentrische, dwingende, door de drugs beheerste persoonlijkheid. Nu heeft hij zichzelf hervonden en wil hij andere mensen graag behoeden voor wat hij zichzelf heeft aangedaan.

Citaten:

- Pag. 60: ‘Ik was een zwerver in mijn eigen stad. Ik bezat panden maar zij brachten me geen onderdak.’
- Pag. 68: ‘Maar zelfs als je hele ‘zijn’ alleen nog maar uit kots en stront bestaat, kan het erger. Je gelooft het misschien niet, maar het kan erger. Ik ontwikkelde een ‘geheelonthoudersdelier’. [...] Letterlijke pijn, in mijn hele donder. En trillen als een malarialijder. [...] Het shaken was zo heftig dat zeker driekwart over de vloer en over je kleren belandde en dat ik dan uiteindelijk het glas nog bijna tegen mijn tanden stuksloeg.’
- Pag. 69: “Er komt nooit meer een tijd dat het goed is”. Dat soort overtuigingen. “Ik heb geen eigenwaarde. Het komt nooit meer goed”. Huilen. Depressief zijn. Er doemt nu een herinnering op waarin ik voor het raam sta te brullen. Tranen over mijn wangen. Heel, heel diep gaan.
- Pag. 84: ‘Het is best mogelijk dat ik in dit boek nog een aantal keer aanhaal ‘ik was mijzelf niet.[...] Of misschien ook juist wel. Want het was wel de *ik* die mezelf in deze situatie had gebracht. En daarom meen ik oprecht: het kan een soort verklaring zijn (het komt door de verslaving) maar mag nooit als excuus worden aangewend. Nooit.’
- Pag. 144: ‘Als het je lukt je open te stellen voor het positieve komt er vanzelf een ander zintuig in je los wat je geestelijk rijker maakt. Maar dat je ook laat zien dat je ook lichamelijke rijkdom bezit, ook al ben je verlamd of blind: je voelt je rijk en van waarde, zodat je weer niet hoeft te vluchten naar ‘even snel een biertje of sigaretje of een pilletje’. Aan al deze woorden wordt door ons het verkleinwoordje toegevoegd (‘tje’) alsof het niets voorstelt, terwijl het zoveel groots vernield. Hoe houden we onszelf voor de gek.